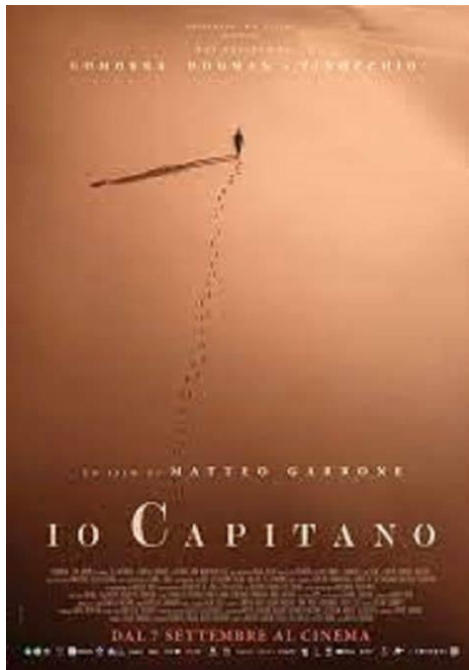

DA VEDERE

EEN FILM DIE IEDEREEN ZOU MOETEN ZIEN!

Grote cinema, een ontroerend verhaal, een rauw sprookje over adolescenten die niet weglopen voor de oorlog maar hun land, hun familie verlaten op zoek naar een beter leven. Een toekomst die Senegal hen niet kan geven, maar die ze zeker verdienen. Zo kan *Io Capitano* samengevat worden.

Deze coproductie tussen Italië, Frankrijk en België, vertelt wat er gebeurt vóór de beelden in het nieuws komen: de reis, de verschrikkingen, de gevaren, de wanhoop. Dat doet cineast Matteo Garrone en zijn scenaristen (Massimo Gaudioso, Massimo Ceccherini, Andrea Tagliaferri) aan de hand van het verhaal van twee Senegalese tieners, Seydou (Seydou Sarr) en Moussa (Moustapha Fall), gedreven door de droom om in het Westen carrière te maken als muzikant waar ze 'handtekeningen onder witte mensen' zetten. Stiekem verlaten ze, zonder te luisteren naar de familie en Seydou's moeder die hem probeert te overhalen deze reis niet te ondernemen, Dakar. Een reis naar de hel staat hen te wachten: de woestijn te voet oversteken, Moussa die wordt beroofd en opgepakt, de sterk georganiseerde Libische maffia die systematisch de toegang tot het land filtert en de migranten geld afperst in ruil voor vrijheid. Seydou belandt in een detentiekamp waar hij gemarteld en tenslotte verkocht wordt als metselaar. Dankzij dit werk komt hij vrij en met het verdiende geld kan hij naar Italië, het beloofde land, vertrekken. Hij kan dit enkel door kapitein te zijn van een

boot. Zal hij erin slagen de Siciliaanse kust te bereiken en zichzelf en honderden passagiers te redden?

Matteo Garrone, bekend van de maffiafilm *Gomorra* uit 2008 en *Dogman* uit 2018 en de inktzwarte sprookjes *Tale of Tales*, *Pinocchio*, inspireerde zich voor zijn elfde langspeelfilm op het waargebeurde verhaal van de kapitein uit de titel. Tevens verzamelde en herwerkte hij en zijn scenaristen kostbare getuigenissen van tieners, nu volwassenen, die dezelfde ervaring hadden als Seydou. Jongeren die, in tegenstelling tot hun westerse leeftijdsgenoten, niet vrij zijn om legaal de grenzen over te steken. Doen ze dat wel, dan riskeren ze de dood.

Hij richt de camera op de twee protagonisten en vertrouwt het verhaal volledig toe aan hun blik. Om trouw te blijven aan de werkelijkheid, spreken de twee jonge niet-professionele acteurs Wolof, de meest gesproken taal in Senegal, en een beetje Frans. Opmerkelijk is dat de kijker niet passief toekijkt naar de ontschepping van migranten maar zich eveneens migrant voelt en zich aan de zijde van de kapitein bevindt. Een reis die zal eindigen met een laatste close-up en schreeuw: de meest onvergetelijke van de afgelopen twintig jaar!

Over zijn bikkelharde film zegt Garrone tegen *La Repubblica* dat migranten mensen zijn, geen nummers. En dat het zijn taak is om hen een stem te geven.

To capitano (Oscargenomineerd voor Italië) is de eerste film die Garrone buiten zijn thuisland opnam, naast Senegal eveneens in Marokko. Op de voorbije tachtigste editie van het filmfestival van Venetië ontving Garrone de Zilveren Leeuw voor beste regisseur. De 17-jarige Seydou Sarr die een verbluffende, onvergetelijke vertolking neerzet, werd terecht bekroond met de prijs voor beste jonge acteur. Vermeldenswaard is ook de prachtige soundtrack met Afrikaanse klanken van de Romeinse componist Andrea Farri.

Linda Crivits